Vyfde Jaer. Nr 23. Zaturdag, 5 Juny 1858.

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschynt eens per week, 's zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by de We J.-P. COLLÉE, boekdrukker en uitgever van dit blad, groote markt, nr 20, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven, annoncen, geld, enz., moet gefrankeerd zyn.

Het abonnement vooraf betaelbaer is bepaeld op 5 fr. per jaer.
» » » 3 fr. per half jaer.
Een blad afzonderlyk . . . . . 20 centimen.
De aenkondigingen, per drukregel. . . . 15 »
De reklamen » » . . . . . 25 »

By het zenden van aenkondigingen is eenieder verzocht duidelyk uit te drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, ofwel ook in het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen worden. Deze laetste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren gegeven genieten voordeeliger conditiën.

TONGEREN, DEN 5 JUNY.

De Kamer heeft zich vrydag byna uitsluitelyk bezig gehouden met de doenwyze van doktoor Willems tegen de longziekte van het rundvee. M. Willems, in eene petitie aen de Kamer toegestuerd, reklameert tegen de verslagen gedaen over zyne denkwyze, en hy vraegt dat er eene nieuwe kommissie worde benoemd om beslissende proefnemingen te doen.

MM. graef de Theux, graef de Renesse en Faignart hebben het stelsel van M. Willems deftig verdedigd en hebben talryke bewyzen bygebragt ten voordeele der inenting. De twee laetsten hebben de benoeming eener kommissie ondersteund.

M. Rogier heeft verklaerd dat hy de besluitselen der kommissie, namelyk de eenvoudige verzending aen M. den minister van binnenlandsche zaken, niet kon aennemen, onder de voorwaerde der benoeming eener nieuwe kommissie, hetgeen eene blaem zou uitmaken tegen de eerste kommissie die met het onderzoek is gelast geweest.

Ten gevolge dezer verklaring, houdt de Kamer zich aen de besluitselen der petitiën-kommissie.

M. Vermeire heeft zaturdag in de Kamer der Representanten den heer Rogier ondervraegd wegens de oorzaken der verwydering van den generael Capiaumont uit Gent. Is die verwydering, zegde de achtbare representant van Dendermonde, een politieke akt, gerigt tegen den generael, om het moedig gedrag dat hy gehouden heeft tydens de droevige woelingen van het verleden jaer; of is die verwydering slechts een bestuerlyke maetregel verregtveerdigt door de noodzakelykheden van den dienst?

De minister heeft op nieuws het verhael gedaen van de *glorieuse* meidagen, en hy heeft bewezen, gelyk twee en twee *zes* is, dat generael Capiaumont al het ongelyk had. Hy heeft nogthans geëindigd, na gepoogd te hebben den generael te laken en belagchelyk te maken, met te verklaren dat zyne verwydering uit Gent *slechts van bestuerlyken aerd is*, en dat dus het ministerie hem over zyne handelwys tydens de woelingen van mei niet heeft willen straffen. Ware het anders geweest, voegde hy er by, wy zouden hem van in den beginne verplaetst hebben.

M, Rogier heeft, overigens, de redens niet doen kennen waerom generael Capiaumont Gent heeft moeten verlaten. 'T was het beste, want geheel zyne uitlegging op de interpellatie van den heer Vermeire gelykt wonderlyk wel aen eene komedie. Hoe het zy, 't is eene harde pil voor het ministerie de party die het aen het roer gebragt heeft te moeten miskennen, de Jemmapiers en ruitenbrekers, ten minsten in 't publiek, de hand niet te mogen drukken.

Vervolging der katholieken in Zweden.

De zweedsche dagbladen bevatten een arrest van het krimineel geregtshof van Stockholm, welk den toer der gansche wereld maken zal en eene algemeene verontweerdiing doen ontstaen. Wy bedoelen de veroordeeling tot het ballingschap van zes ongelukkige vrouwen, wier eenig schelmstuk is den katholieken godsdienst te hebben aenveerd. Die veroordeeling, gegrondvest op de verdrukkende wetgeving der zestiende en zeventiende eeuwen, en die onder de regering van den prins-regent wordt ingeroepen, is des te schandiger, daer de veroordeelden, met het lutheranismus af te zweeren, slechts gebruik hebben gemaekt van eene vryheid gewaerborgd door art. 16 der Grondwet van 1819. Doch haesten wy ons dit barbaersche vonnis mede te deelen, welk veleer eener chineesche regtbank weerdig is dan van een hof dat in het beschaefde Europa zyn zetel houdt.

ARREST VAN HET KONINKLYK HOF VAN STOCKHOLM IN ZAKE VAN KATHOLIEKE PROSELIETEN.

Voorzitterschap van M. graef G.-A. Sparre.

Aengezien dat in den loop van 't proces eene der aengeklaegden gestorven is, wordt zy buiten zake gesteld;

Aengezien dat M. Joannes-Petrus Muller, taelmeester, in Schleswig geboren is en zich niet als Zweed heeft doen naturaliseeren, heeft het hof van Stockholm geene juridictie over hem voor zake van godsdienst;

Aengezien de overige aengeklaegden, mev. Funck, Offerman, Schutze, Anderson, Wohlander en Lundegren, allen geboren in dit koningryk, opgevoed zyn geworden in den lutheraensehen eeredienst, dien zy beleden hadden met belofte van zich naer denzelven te gedragen; zy hebben voor het koninklyk geregtshof bekend, hetgeen overigens blykt uit de getuigschriften van den katholieken priester aen het hof voorgelezen, dat zy den roomsch-katholieken godsdienst hebben aengekleefd;

Aengezien zy, alhoewel door hunne respectieve geestelykheid gewaerschuwd, geweigerd hebben tot het lutheranismus terug te keeren, maer integendeel verklaerd hebben te willen volherden in het oefenen van den katholieken godsdienst;

Gezien hoofdstuk 1 § 3 van het krimineel wetboek; even als hoofdstuk 1 § 2 der geestelyke wet, vindt het hof het billyk de huisvrouwen Carolina-Christina Funck, geboren Halmgren, Anne Schutze, geboren Landberg, Jeannetta-Olivia Anderson, geboren Olson, Maria-Charlotta Offerman, geboren Palmgren, Hedvig-Catharina Wohlander, geboren Forsman, en Sophia Wilhelmina Lundegren te verwyzen om gebannen te worden uit het koningryk Zweden en beroofd van alle erfdeel en van alle burgerlyke regten in dit koningryk.

Gegeven te Stockholm, den 19 mei 1858.

Ziedaer dus zes vrouwen, waervan er vyf gehuwd zyn en kinderen hebben (wy ontleenen die byzonderheden aen eenen brief uit Zweden die ons onder het oog is gesteld geworden.) welke genootzaekt zyn in allerhaest hun vaderland te verlaten, en zulks voor 18 juny aenstaende, zoo niet worden zy in het rytuig der galeiboeven weggevoerd! Zy moeten aen alles vaerwel zeggen, aen hunne geboortegrond, aen hunne naestbestaenden, aen hunne mannen en kinderen, en zich naer een vreemd land begeven waervan zy zelfs de tael niet kennen. En indien zy nog maer ryk waren; maer neen, allen leefden nederig van het werk harer handen of van eenen kleinen handel. Wat zal er van haer geworden? De ellende wacht hen af, indien de katholieken van andere landen hun niet ter hulp komen, want die van Zweden zyn te arm en te klein in getal om hen by te staen.

In Vrankryk hebben zy reeds beschermers gevonden en men rigt er ten hunnen voordeele eene inschryving in zoo zeer om hen te helpen als om te protesteeren tegen het arrest van willekeurige onverdraegzaemheid waervan zy de slagtoffers zyn. Zal België in zoo schoone zaek voor Vrankryk ten achteren staen?

Nog een woord eer wy eindigen. De magistraet die in naem des staets de ongelukkige nieuwbekeerden vervolgd heeft, is M. Bilberg, de zelfde die in eene andere zaek ver-

---

EEN DERDE HUWELYK.

(NAER HET ENGELSCH.)

(*Vervolg en einde.*)

Het ontbyt was zoo mild en keurig, dat sommige heeren weldra schenen te vergeten nog voor iets anders gekomen te zyn, dan om er deel aen te nemen.

De dames daerentegen waren vol oplettendheid en hielden een oog op de deur, en het andere op den heer Killwinning, die heden voor allen nog aengenamer en voorkomender was, dan ooit te voren; een scherpzinnig waernemer zou echter zeker gebrek aen bedaerdheid, of klimmende onrust by hem hebben opgemerkt, die zonder een oogenblik zyne volmaekte wellevendheid te kwetsen, toch in stryd scheen met zyne gewoone onverstoorbare koelzinnigheid.

Mrs. Clacket, die nooit stil kon zyn en aen zyne regterhand zat, hield met allerlei gekeuvel het gesprek levendig.

— Myn lieve Mr. Killwinning, het doet my genoegen dat ik u al vast mag geluk wenschen met het schoone weêr.

Tot nog toe kwam er geene vrouw opdagen waer zy hem meê feliciteren kon.

— Ik beschouw, ging zy voort, zulk een schoonen morgen steeds als een goed voorteeken; gy weet wel wat het oude spreekwoord zegt: Gelukkig de bruid die de zon beschynen mag. »

Dit gezegde werkte als een elektrieke vonk die allen het oog op Mr. Killwinning deed vestigen, om te zien wat hy er op zou antwoorden.

— Myn lieve Mrs. Clacket, zegde hy, myne bruid zal zoo gelukkig zyn als een trouw liefhebbend echtgenoot haer maken kan, en ik hoop dat zy er altyd even lief en schoon uit zal zien als op dit oogenblik.

De nieuwsgierigheid in de oogen der dames steeg nog eenige graden hooger. De zinspeling van Mr. Killwinning gaf de aenstaende bruid eene plaets, — maer geen naem.

Zy moest in de kamer zyn, — maer waer?

De eene meende, dat zy in het buffet was opgesloten; de andere, dat zy onder de tafel zat.

Mr. Flexible Flint, een sappig jong heer met een donzig gezigt, fluisterde met eene fyne stem tegen Miss Jenkens: Ik geloof dat onze vriend de bruidegom uitzinnig is: is hy geen slaepwandelaer, dan toch zeer *clairvoyant*; of *gy* moest de gelukkige zyn, lieve Miss Jenkens?

— O, de hemel bewaer my? antwoordde Miss Jenkens met tamelyk goed gelukte verontweerdiging.

Mr. Killwinning, die thans by ieder woord en beweging aen de strengste kritiek ten doel stond, zag op zyn horlogie.

— Hy begint te merken dat hy bedrogen is, zegde Flint tegen Miss Jenkens.

Mr Killwinning stond op, blykbaer gereed om een *speech* te maken.

— De arme duivel! fluisterde Flint.

Het was een oogenblik van geweldige spanning, aller oogen zagen op Mr. Killwinning, den hopeloozen bruidegom. Niemand had tyd om Tim en Biddy op te merken, die hun hoofd binnen de deur staken.

Mr. Killwinning begon: Geachte dames en heeren! maer inzonderheid zyn het de geachte dames, wier geduld en medelydende aendacht ik inroep, voor hetgeen ik zeggen zal.

— Hy begint zyne laetste belydenis, hy gaet sterven, zegde Flint tegen Jenkens.

Miss Jenkens herhaelde de gewoone triviale aerdigheid en zei met eenen glimlach, te zwak om haer angst te verbergen: Hy hangt!

Mr. Kiilwinning ging intusschen voort:

— Ik bevind my op dit oogenblik in eene zeer moeijelyke positie. Ik heb een stout waegstuk begonnen. Ik heb u allen op myne bruiloft genoodigd, in de hoop dat zekere jonge dame my hare hand als bruid zou schenken, terwyl ik nog geheel onzeker ben, of ik in deze zaek triomf of nederlaeg te wachten heb. Gy allen hebt eenmael goed gevonden my voor een zonderling man te houden, en derhalve vertrouw ik, dat gy my als zoodanig wel zult willen verschoonen, terwyl ik de geachte dames tevens verzoek te bekennen, dat myne zonderlingheid, voor ditmael ten minste, met ongeveinsde opregtheid verzeld gaet. Openhertig gesproken, de zaek is eenvoudig deze; sedert eenigen tyd ben ik bedacht een huwelyk aen te gaen, en heb dus ernstig naer eene goede vrouw voor my rondgezien; maer onder zooveel schoone, beminnelyke dames durfde ik nauwelyks te hopen.

Op dit vleijende compliment straelde uit aller oogen een glans van aenmoediging Mr. Killwinning tegen.

— Als ik mogt worden afgewezen, wanneer ik straks de dame noemen zal, — want zy bevindt zich op dit oogenblik hier in deze kamer.

— Hoor, hoor! riepen de kleine dames Potters met een flauw stemmeke — misschien hadden zy liever: hier, hier! geroepen, maer dit zou onbeleefd zyn te gissen.

— Ik ben bereid te erkennen, dat myne vermetelheid eene afwyzing verdient: zy zal dan ook op de plaets zelve en door openlyke weigering worden gewroken. (Hier begon Mr. Killwinning stouter door te tasten, en tot eene formele verklaring over te gaen). Ik twyfel of ik ooit met goed gevolg op het « jawoord » zou mogen hopen — de jonge dame houde my dit woord ten goede tot dat myn lot beslist is — indien ik niet wist dat onder al hare vriendinnen slechts ééne stem opgaet over hare stille deugd, die, als eene bloem in de wildernis, bestemd schynt om « ongezien te bloeijen. » Ik beken, het is juist deze stille deugd, en de gelatenheid waermede zy zich aen haer ongunstig lot onderwierp, die my het schoonste sieraed toeschynt in eene vrouw. Van alle vrouwen is zy de eenige die ik wensch en die ik my verkiezen zou: en hoe zonderling ik ook wezen mag, houd ik my verzekerd dat hare goedheid de wyze zal verschoonen, waerop ik thans van hare verborgene weerde getuigenis geef, al moest ook die getuigenis noodlottig worden voor myne tegenwoordige verklaring en myn toekomstig geluk. Ik besluit met het voorstel — neen — met het eerbiedig aenbod van myn persoon en fortuin — aen de jongste dochter van Mrs. Clacket.

Al de dames bersten los in een luidruchtig: O!

Ellen was op het punt van in onmagt te vallen, en werd